# FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 19 januari 2001 *

I mål T-126/00,

**Confederazione generale dell'industria italiana (Confindustria),**

**Confederazione generale italiana del commercio, del turismo, dei servizi e delle PMI (Confcommercio),**

**Confartigianato,**

**Associazione bancaria italiana (ABI)**, Rom (Italien),

**Associazione nazionale fra le imprese assicuratrici (ANIA)**, Milano (Italien),

**Banco di Napoli SpA**, Neapel (Italien),

företrädda av advokaterna A. Pappalardo och M. Merola, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

* Rättegångsspråk: italienska.

mot

**Europeiska gemenskapernas kommission,** företrädd av G. Rozet, och V. Di Bucci, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2000/128/EG av den 11 maj 1999 om de stödordningar som Italien genomfört för sysselsättningsfrämjande åtgärder (EGT L 42, 2000, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A.W.H. Meij samt domarna K. Lenaerts, A. Potocki, M. Jaeger och J. Pirrung,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

## Bakgrund, förfarande och parternas yrkanden

1 Den 11 maj 1999 antog kommissionen beslut 2000/128/EG om de stödordningar som Italien genomfört för sysselsättningsfrämjande åtgärder (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). Detta beslut delgavs den italienska regeringen den 4 juni 1999 och offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 15 februari 2000 (EGT L 42, s. 1).

2 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 maj 2000 väckte sökandena talan om i huvudsak ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet.

3 Kommissionen gjorde, genom särskild inlaga, som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 juni 2000, en invändning om rättegångshinder i enlighet med artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Kommissionen yrkade att förstainstansrätten skulle

— avvisa talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

4 Genom inlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 september 2000 yttrade sig sökandena enligt artikel 114.2 i samma rättegångsregler över invändningen om rättegångshinder. De yrkade att förstainstansrätten skulle

— ogilla invändningen om rättegångshinder, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

**Huruvida talan kan tas upp till sakprövning**

*Parternas argument*

5 Kommissionen har gjort gällande att denna talan har väckts för sent. Eftersom det inte har konstaterats att spridningen av *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT) av den 15 februari 2000 skulle ha varit försenad har sökandena nämligen, enligt kommissionen, inte iakttagit den frist som anges i artikel 230 femte stycket EG jämförd med artiklarna 101.1 a och b, samt 102.1 och 102.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, respektive artikel 1 tredje strecksatsen i bilaga II till domstolens rättegångsregler, när de ingav ansökan till förstainstansrättens kansli den 10 maj 2000. Kommissionen anser att ansökan i enlighet med dessa bestämmelser skulle ha ingetts senast den 9 maj 2000.

6 Kommissionen har tillagt att sökandena inte kan åberopa vare sig att något ursäktligt misstag har begåtts eller att det förekommit omständigheter som är oförutsebara eller utgör force majeure, eftersom de ovannämnda bestämmelserna inte är tvetydiga. Deras talan bör följaktligen avvisas.

7 Sökandena har å sin sida ansett att den i artikel 102.1 i förstainstansrättens rättegångsregler angivna fjortondagarsfristen i förevarande fall började löpa dagen efter offentliggörandet av det ifrågasatta beslutet, det vill säga den 16 februari 2000 kl. 00.00, och inte, som kommissionen hävdat, den 15 februari 2000 vid midnatt. Fjortondagarsfristen löpte ut den sista sekunden av den 29 februari 2000. Tvåmånadersfristen enligt artikel 230 femte stycket EG började alltså löpa den 1 mars 2000 kl. 00.00 och löpte ut den sista sekunden av den 30 april 2000. Den med hänsyn till avståndet förlängda tidsfrist som enligt artikel 1 tredje strecksatsen i bilaga II i domstolens rättegångsregler gäller för parter med hemvist i Italien började alltså löpa den 1 maj 2000 kl. 00.00 och löpte ut den sista sekunden av den 10 maj 2000. Härav har sökandena slutit sig till att deras talan har väckts inom den föreskrivna fristen och att den skall tas upp till sakprövning.

8 Sökandena har preciserat att artikel 102.1 i förstainstansrättens rättegångsregler har till syfte att garantera att tredje man, som rättsakten i fråga inte är riktad till, får en frist på fjorton dagar efter offentliggörandet av EGT för att verkligen få kännedom om rättsakten. Den i EG-fördraget fastställda tvåmånadersfristen för att väcka talan börjar därför löpa omedelbart efter den fjortonde dagens utgång, varvid dagen för offentliggörandet enligt regeln dies a quo non computatur in termino (regeln om att den första dagen inte räknas in i tidsfristen) inte räknas in i denna tidsfrist (artikel 101.1 a i förstainstansrättens rättegångsregler).

9 Till stöd för sin åsikt har sökandena också åberopat artikel 3.1 andra meningen och artikel 3.2 c i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 av den 3 juni 1971 om regler för bestämning av perioder, datum och frister (EGT L 124, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 71), enligt vilken en i veckor, månader eller år uttryckt frist skall inledas vid början av den första dagen efter den då händelsen äger rum och upphöra vid utgången av den sista timmen under

den dag i den sista veckan, månaden eller året som infaller på samma veckodag respektive samma datum som den dag som inleder tidsfristen. Sökandena har också hänvisat till artikel 10.1 första stycket i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1; svensk specialutgåva, annex, s. 16) och till artikel 7.4 i kommissionens förordning (EG) nr 447/98 av den 1 mars 1998 om anmälningar, tidsfrister och förhör enligt förordning nr 4064/89 (EGT L 61, s. 1). Enligt sökandena bör dessa bestämmelser tillämpas analogiskt för att de förfarandebestämmelser som är direkt relevanta i det aktuella fallet skall få en sammanhängande tolkning.

10 Sökandena har, för det fall kommissionens ståndpunkt skulle vinna bifall, i andra hand anfört att deras talan icke desto mindre bör tas upp till sakprövning med hänsyn till att det misstag som begåtts vid beräkningen av tidsfristerna borde anses vara ursäktligt med hänsyn till den stora mängd omständigheter som talar för deras sätt att beräkna fristerna för att väcka talan och den i förevarande fall rådande osäkerheten i fråga om den konkreta tillämpningen av bestämmelserna om beräkningen av dessa frister.

*Förstainstansrättens bedömning*

11 Enligt artikel 111 i förstainstansrättens rättegångsregler får förstainstansrätten, om det är uppenbart att talan inte kan tas upp till prövning, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling. I förevarande fall finner förstainstansrätten efter genomgång av handlingarna i målet att utredningen är tillräcklig för att frågan huruvida denna talan kan tas upp till sakprövning skall kunna avgöras utan ytterligare behandling.

12 Eftersom denna talan riktas mot en rättsakt som offentliggjorts i EGT av den 15 februari 2000 bör det erinras om för det första att det i artikel 102.1 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att ”[n]är fristen för att väcka talan mot en institutions rättsakt börjar löpa från tidpunkten för rättsaktens

offentliggörande,... [skall] fristen i enlighet med artikel 101.1 a räknas från slutet av den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*".

13 För det andra framgår av artikel 101.1 i samma rättegångsregler att de frister rörande förfarandet som föreskrivs i bland annat EG-fördraget och nämnda rättegångsregler skall beräknas exklusive dagen för den händelse från vilken fristerna skall räknas och att de, om fristen är uttryckt i månader, skall löpa ut vid utgången av den dag i fristens sista månad, som infaller på samma datum som den dag då händelsen från vilken fristerna skall räknas inträffade.

14 Bestämmelser enligt vilka dagen då den handling företogs som utgör utgångspunkten inte räknas in i fristerna rörande förfarandet har, som domstolen funnit i sin dom av den 15 januari 1987 i mål 152/85, Misset mot rådet (REG 1987, s. 223, punkt 7), som syfte att garantera att varje part fullt ut skall kunna utnyttja fristerna. Domstolen har mot bakgrund av detta funnit att "fristen inte börjar löpa förrän i slutet av dagen för delgivningen" oavsett vid vilket klockslag delgivningen av rättsakten i fråga ägt rum.

15 Detta resonemang kan också anses gälla för tolkningen av artikel 102.1 i förstainstansrättens rättegångsregler som gäller det fallet att fristen för att väcka talan börjar löpa från tidpunkten för rättsaktens offentliggörande. I denna bestämmelse har det noggrant preciserats att fristen för att väcka talan enligt artikel 101.1 a i samma rättegångsregler i detta fall skall räknas "från slutet av den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten offentliggjordes". Enligt artikel 102.1 i dessa rättegångsregler tillerkänns sökandena således ytterligare fjorton hela dagar utöver den normala tvåmånadersfristen och den första dagen i tidsfristen flyttas alltså fram till den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten i fråga offentliggjordes.

16 Vad beträffar den tvåmånadersfrist för att väcka talan som anges i artikel 230 femte stycket EG blev den första dagen i tidsfristen härigenom flyttad från den 15 februari 2000 till den 29 februari 2000, vilket gav sökandena en ytterligare frist på fjorton hela dagar, inklusive den 29 februari 2000 fram till midnatt.

17 Enligt artikel 101.1 b i förstainstansrättens rättegångsregler, i enlighet med vilken en frist uttryckt i månader löper ut vid utgången av den dag i fristens sista månad som infaller på samma datum som den första dagen i tidsfristen, löpte denna frist för talans väckande ut vid utgången av den 29 april 2000.

18 Den omständigheten att denna dag var en lördag har inte medfört att fristen enligt artikel 101.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler förlängdes till utgången av nästföljande vardag. Eftersom samtliga sökande är etablerade i Italien har fristen för att väcka talan förlängts med tio dagar på grund av avståndet enligt artikel 102.2 i förstainstansrättens rättegångsregler och artikel 1 tredje strecksatsen i bilaga II till domstolens rättegångsregler. Som domstolen angav i sitt beslut av den 15 maj 1991 i mål C-122/90, Emsland-Stärke mot kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen), punkt 9, kan artikel 101.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler tillämpas endast i det fall då fristen för att väcka talan i sin helhet, däri inbegripet tidsfristen med hänsyn till avstånd, löper ut på en lördag, söndag eller lagstadgad helgdag (se även förstainstansrättens beslut av den 20 november 1997 i mål T-85/97, Horeca-Wallonie mot kommissionen, REG 1997, s. II-2113, punkterna 25 och 26). Den fullständiga fristen för att väcka talan löpte i förevarande mål ut med beaktande av den extra tidsfristen på tio dagar med hänsyn till avståndet, tisdagen den 9 maj 2000 vid midnatt. Den dagen finns inte upptagen i förteckningen över lagstadgade helgdagar i artikel 1 i bilaga I till domstolens rättegångsregler, vilken enligt artikel 101.2 andra stycket i förstainstansrättens rättegångsregler även gäller för förstainstansrätten.

19 Härav följer att denna talan, som väcktes den 10 maj 2000, har väckts för sent.

20 Vad gäller sökandenas argument att talan skall anses ha väckts i rätt tid med hänsyn till förordningarna nr 1182/71, 4064/89 och 447/98, räcker det att konstatera att bestämmelserna om frister för att väcka talan utgör en fullständig reglering som gör det möjligt att inte bara fastställa början av denna tidsfrist utan även fristens utgång. Frågan om en analogisk tillämpning av de ovannämnda förordningarna aktualiseras därför inte (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Misset mot rådet, punkt 10).

21 I den utsträckning sökandena åberopar att ett ursäktligt misstag har begåtts bör erinras om att en strikt tillämpning av reglerna om tidsfrister i förfarandet enligt domstolens fasta rättspraxis är påkallad med hänsyn till kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika all diskriminering eller godtycklig behandling i rättskipningen (domen i det ovannämnda målet Misset mot rådet, punkt 11). Några särskilda svårigheter i samband med tolkningen av reglerna om de här tillämpliga tidsfristerna föreligger dock inte. Det kan därför inte anses att ett sådant ursäktligt misstag från sökandenas sida föreligger som skulle kunna motivera att man underlät att strikt tillämpa bestämmelsen i fråga.

22 Slutligen har sökandena inte styrkt, än mindre åberopat, att sådana omständigheter föreligger som är oförutsebara eller utgör force majeure och som skulle göra det möjligt för förstainstansrätten att med stöd av artikel 42 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, vilken bestämmelse enligt artikel 46 i denna stadga är tillämplig i förfarandet vid förstainstansrätten, göra avsteg från fristen i fråga.

23 Av det sagda följer att det är uppenbart att talan skall avvisas.

24 Under dessa förhållanden saknas anledning att behandla den interventionsansökan som den 9 oktober 2000 gavs in av bland andra Federazione associazioni imprese distribuzione.

## Rättegångskostnader

25 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

**1) Talan avvisas, eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak.**

**2) Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 19 januari 2001

H. Jung — A.W.H. Meij

Justitiesekreterare — Ordförande